

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013, čj. 2013/36253-72, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2014, čj. 4 Ad 57/2013 – 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímlové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 15. 4. 2013, čj. 7939968/13, byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o uznání stěžovatele coby osoby zdravotně znevýhodněné. Odvolání

stěžovatele proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2013, čj. 2013/36253-72 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Kasační stížností je napadeno v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného odmítnuta pro opožděnost.

II. Řízení před městským soudem

[2] Stěžovatel podal dne 4. 12. 2013 proti rozhodnutí žalovaného žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost.

[3] Městský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 27. 6. 2013. Lhůta pro podání žaloby podle městského soudu tedy marně uplynula dnem 27. 8. 2013. Žaloba podaná až dne 4. 12. 2013 byla tedy opožděná.

III. Kasační stížnost

[4] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 72 odst. 2 s. ř. s. činí tři roky. Podle kasační stížnosti mělo být ve věci nařízeno jednání. Stěžovatel uvedl, že je stížen lehkou mozkovou dysfunkcí, v jejímž důsledku se pohybuje v jiném časovém a místním prostoru. S ohledem na množství řízení (včetně exekučních), která jsou s ním vedena, se nestihá zorientovat a včas reagovat. Stěžovatel dále navrhl, aby se Nejvyšší správní soud obrátil na Ústavní soud v souvislosti s tím, že doposud nebyl přijat zákon o rovném zacházení. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že lhůta pro podání žaloby dle § 84 odst. 1 činí dva roky. Poukázal přitom opět na své zdravotní znevýhodnění.

[6] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[8] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských (zde městského) soudu vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti.

pokračování

Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení z těchto důvodů a žádnou z uvedených vad v řízení před městským soudem neshledal.

[9] Namítal-li stěžovatel, že podal žalobu v zákonné lhůtě, neboť činí dva, resp. tři roky, nelze mu přisvědčit. Dvouletou lhůtu k podání žaloby stanoví ustanovení § 72 odst. 2 s. ř. s. jako zvláštní lhůtu k podání žaloby k ochraně veřejného zájmu dle ustanovení § 66 s. ř. s. Obdobně ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. upravuje lhůtu k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Stěžovatel v projednávané věci podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného dle § 65 a násl. s. ř. s. Na tento případ je proto nutno aplikovat lhůtu k podání žaloby dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V posuzované věci žádný zvláštní zákon jinou lhůtu k podání žaloby nestanovil; lhůta pro podání žaloby tedy činila dva měsíce ode dne doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli.

[10] Podle doručky založené ve správním spise bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli oznámeno doručením do vlastních rukou dne 27. 6. 2013, což stěžovatel stvrdil svým podpisem. Tímto dnem tedy počala běžet lhůta k podání žaloby, která skončila dne 27. 8. 2013. Podal-li stěžovatel žalobu až dne 4. 12. 2013, byla podána zjevně opožděně. V řízení před městským soudem proto byly splněny všechny podmínky pro odmítnutí žaloby stěžovatele pro opožděnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, čj. 7 Azs 68/2004 – 45, ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 Afs 11/2011 – 79). Na tomto závěru nemohou nic změnit ani tvrzení stěžovatele ohledně jeho zdravotních potíží. Je pouze v zájmu stěžovatele, aby v souladu se zásadou "*práva náležejí bdělým*" uplatňoval návrhy v zákonných lhůtách. Soudní řád správní vyjádřil důraz na dodržení nijak krátké lhůty k podání žaloby zakotvením nemožnosti prominutí jejího zmeškání v § 72 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud vzhledem k tomuto ustanovení neměl žádný prostor pro případné zvážení důvodů, které ke zmeškání lhůty vedly.

[11] Stěžovatel namítal, že ve věci mělo být nařízeno jednání. Nařídít jednání však lze pouze za předpokladu, že je řádně zahájeno řízení a jsou splněny všechny podmínky pro jeho vedení. Jednou z podmínek řízení před krajským soudem je také včasnost žaloby. Jak již bylo výše uvedeno, žaloba byla podána opožděně. Městský soud tedy jednání nařídít nemohl.

[12] Stěžovatel dále navrhoval předložení věci Ústavnímu soudu z důvodu nepřijetí zákona o rovném zacházení. Z takto formulovaného návrhu však není zřejmé, z jakého důvodu tento návrh podává, ani čeho jím chce stěžovatel dosáhnout. Přijetí či nepřijetí stěžovatelem zmiňovaného zákona o rovném zacházení nemohlo mít v posuzované věci jakýkoli vliv na posouzení včasnosti žaloby stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod k předložení věci Ústavnímu soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[13] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýnul důvod pro zrušení napadeného usnesení městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikla a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[15] Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 4 Ad 57/2013 – 24, ustanovena zástupkyní Mgr. Dagmar Rezková Dřimalová, advokátka se sídlem Muchova 223/9, Praha 6. Toto ustanovení se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč (srov. § 9 odst. 4, § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny a náhrady hotových výdajů o 21 %, odpovídající částce 714 Kč, na 4 114 Kč.

[16] Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyni stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem na základě výše uvedeného činí 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu